A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített második tanács)

2025. december 17.*

„Intézményi jog – A Parlament tagjainak statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedések – A Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló szabályzat – Az önkéntes kiegészítő nyugdíjrendszer módosítása – Az önkéntes kiegészítő nyugdíjra vonatkozó jogosultság megállapításáról szóló tájékoztató – Jogellenességi kifogás – Szerzett jogok – Jogbiztonság – Jogos bizalom – A tulajdonhoz való jog – Arányosság – Parlamenti függetlenség – Egyenlő bánásmód – Dokumentumoknak az ügyiratokból való eltávolítása iránti kérelem”

A T-620/23–T-1023/23. sz. egyesített ügyekben,

**Enrique Barón Crespo** (lakóhelye: Madrid [Spanyolország], és a többi felperes, akiknek nevét az ítélet melléklete tartalmazza,[1] képviselik őket: J. Martínez Gimeno, X. Codina García-Andrade, F. Díaz-Grande Rojo és S. Fernández Tourné ügyvédek)

felperesek

az **Európai Parlament** (képviselik: N. Görlitz, M. Ecker, J.-C. Puffer és C. Burgos, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács),

a tanácskozások során tagjai: A. Marcoulli elnök (előadó), J. Schwarcz, L. Madise, W. Valasidis és L. Spangsberg Grønfeldt bírák,

hivatalvezető: P. Nuñez Ruiz tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára, többek között a T-620/23–T-1023/23. sz. ügyeket az eljárást befejező határozat meghozatala céljából egyesítő 2023. november 30-i határozatra,

tekintettel a 2025. június 19-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

[1] A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

## Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetükkel a felperesek, Enrique Barón Crespo és a mellékletben megnevezett többi természetes személy az európai parlamenti képviselők statútuma alkalmazási szabályainak módosításáról szóló, 2023. június 12-i parlamenti elnökségi határozatot (HL 2023. C 227., 5. o.; a továbbiakban: 2023. évi határozat) végrehajtó, az európai parlamenti képviselők önkéntes kiegészítő nyugdíjrendszere (a továbbiakban: ÖKNYR) alapján őket megillető nyugdíj megállapításáról szóló első jogi aktus, valamint az ezt követő elszámolási aktusok megsemmisítését kérik.

## I. A jogvita előzményei

2 A felperesek egykori parlamenti képviselők, akik csatlakoztak az önkéntes kiegészítő nyugdíjrendszerhez, és járulékot fizettek, illetve az ő jogutódaik. A 2023. évi határozat elfogadása előtt elkezdték megkapni az ÖKNYR alapján járó nyugdíjukat.

3 A 2023. évi határozat 1. cikke új (1a) bekezdéssel egészítette ki az Európai Parlament Elnökségének 2008. május 19-i és július 9-i határozatával elfogadott, az Európai Parlament tagjainak statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedések (HL 2009. C 159., 1. o.; a továbbiakban: a statútumra vonatkozó végrehajtási intézkedések) 76. cikkét, amely 2023. július 1-jétől alkalmazandó, és amely a következőképpen rendelkezik:

„A volt képviselők vagy más kedvezményezettek számára a [Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló] szabályzat VII. mellékletének 1., 3. és 4. cikke értelmében 2023. július 1-je előtt esedékessé váló nyugdíjak esetében az említett naptól fizetendő összegeket az alábbiak szerint kell csökkenteni és kiigazítani:

a) a [Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló] szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése szerinti nyugdíj összegét, valamint az említett melléklet 2. cikkének (2) bekezdése szerinti maximális és minimális nyugdíjak összegét 50%-kal csökkenteni kell;

b) a [Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló] szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében az Európai Unió Bíróságának bíróját megillető alapfizetés a 2023. június 30-i alapfizetés, amelyet ezen időpontot követően nem lehet naprakésszé tenni”.

4 A Parlament minden egyes felperesnek megküldte az ÖKNYR alapján nekik járó nyugdíjra vonatkozó első megállapítási aktust – alkalmazva a fenti 3. pontban említett, az Európai Parlament tagjainak statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedések ekként módosított rendelkezését – majd a későbbi elszámolási aktusokat (a továbbiakban: megtámadott határozatok).

## II. A felek kérelmei

5 Kereseti kérelmeik utolsó változatában a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatokat;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

6 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a kereseteket, és

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

## III. A jogkérdésről

### A. Az ÖKNYR-re vonatkozó előzetes megfontolások

7 A képviselők összességére vonatkozó egységes nyugdíjrendszer bevezetéséig a nyugdíjakat a Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló szabályzat (a továbbiakban: KKJ-szabályzat) szabályozta. A képviselők azon tagállam által folyósított nyugdíjban részesültek, amelyben megválasztották őket. Mindazonáltal a KKJ-szabályzat III. melléklete 1. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a nemzeti rendszer nem írt elő nyugdíjat, vagy ha az előírt nyugdíj összege vagy feltételei nem azonosak azokkal, amelyek a képviselő megválasztása szerinti tagállam nemzeti parlamentjének tagjaira alkalmazandók, a képviselő az Európai Unió költségvetéséből fizetett öregségi nyugdíjban vagy kiegészítő öregségi nyugdíjban részesülhet, amelynek összege és feltételei megegyeznek az ezen állam alsóházának tagjai által kapott nyugdíj összegével és feltételeivel.

8 A fenti 7. pontban leírt nyugdíjtól függetlenül és a nemzeti nyugdíjrendszerek jelentős eltérései miatt – meghatározott feltételek mellett – valamennyi képviselő számára nyitva álló ideiglenes kiegészítő nyugdíjrendszer került bevezetésre. Így 1990. június 12-én a Parlament elnöksége (a továbbiakban: Elnökség) elfogadta az ÖKNYR-re vonatkozó szabályzatot, amely végső soron a KKJ-szabályzat VII. mellékletének része. E melléklet 1. cikke szerint az ÖKNYR célja az volt, hogy az egységes statútum elfogadásáig élethosszig járó kiegészítő nyugdíjat biztosítson azok számára, akik az abban való részvétel mellett döntöttek. A járulékok és a nyugdíjak kiszámításának alapja az Európai Unió Bírósága bírói illetményének 40%-a volt. Az ÖKNYR-t egyharmad részben a tagként csatlakozott európai parlamenti képviselők hozzájárulásai finanszírozták, kétharmad részben pedig a Parlament. Tőkésítési nyugdíjmodellt követett, amely alapjában véve biztosításmatematikai mérlegen alapult, amely magában foglalja többek között azt, hogy a képviselő éves hozzájárulása az ugyanabban az évben megszerzett nyugdíjjogosultság egyharmadának felel meg, a Parlament éves hozzájárulása fedezi a fennmaradó kétharmadot (lásd ebben az értelemben: 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 45. pont).

9 A Parlament quaestorai nonprofit egyesület formájában létrehozták a „Fonds de pension – Députés au Parlement Européen” (Nyugdíjalap – Európai parlamenti képviselők) elnevezésű kiegészítő nyugdíjalapot (a továbbiakban: az alap). Ezen alap feladata volt a képviselők és a Parlament hozzájárulásainak fogadása, kezelése és a kiegészítő nyugdíjak kifizetése. 1994 márciusában az alap maga hozott létre egy luxemburgi jog szerinti, változó tőkéjű befektetési társaságot (société d’investissement à capital variable, a továbbiakban: SICAV) „Fonds de pension – Députés au Parlement Européen, Société d’Investissement à Capital Variable” (Nyugdíjalap – Európai parlamenti képviselők, Változó Tőkéjű Befektetési Társaság) elnevezéssel, amely az alap befektetéseivel rendelkezett.

10 Az európai parlamenti képviselők statútumát az európai parlamenti képviselők statútumának elfogadásáról szóló, 2005. szeptember 28-i 2005/684/EK, Euratom európai parlamenti határozattal (HL 2005. L 262., 1. o., a továbbiakban: a képviselők statútuma) fogadták el, amely 2009. július 14-én, a hetedik parlamenti ciklus első napján lépett hatályba. Ez a statútum végleges nyugdíjrendszert hozott létre a képviselők számára. Ideiglenes intézkedések címén a képviselők statútuma 27. cikkének (1) bekezdése többek között előírja, hogy a Parlament által létrehozott alap 2009. július 14. után továbbra is működik azon képviselők vagy volt képviselők számára, akik ezen alapban jogokat vagy várományokat szereztek. A képviselők statútuma 27. cikkének (2) bekezdése szerint a szerzett jogok és várományok teljeskörűen fennmaradnak, és a Parlament az új jogok megszerzésére vonatkozóan feltételeket és előfeltételeket határozhat meg. Egyébiránt az említett statútum 27. cikkének (3) és (4) bekezdése értelmében az ÖKNYR-ben már tagsággal rendelkező képviselők – a kivételektől eltekintve – (lásd a lenti 11. pontot) ezen alapban új jogokat vagy várományokat már nem szerezhetnek, és a 2009-től újonnan megválasztott képviselők már nem csatlakozhatnak az alaphoz.

11 A képviselők statútuma 73. és 74. cikke alapján a végrehajtási intézkedések 2009. július 14-én léptek hatályba, és ugyanezen a napon – átmeneti rendelkezésekre is figyelemmel – a KKJ-szabályzat hatályát vesztette. Az átmeneti rendelkezések alapján a képviselők statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedések 76. cikke a statútum hatálybalépésének napján hatályos szövege a következőképpen rendelkezik:

„(1) A KKJ-szabályzat VII. melléklete értelmében biztosított kiegészítő (önkéntes) nyugdíj e melléklet alkalmazásában továbbra is folyósításra kerül azon személyek részére, akik a statútum hatálybalépése előtt részesültek e juttatásban.

(2) A fent nevezett VII. mellékletnek megfelelően a statútum hatálybalépéséig megszerzett nyugdíjjogosultság nem vész el. A jogosultság teljesítése az e mellékletben meghatározott feltételek szerint történik.

(3) Új jogosultságokat szerezhetnek a fent nevezett VII. melléklet értelmében a statútum hatálybalépését követően azok a 2009-ben megválasztott képviselők:

a) akik egy előző parlamenti ciklusban is képviselők voltak; és

b) akik a kiegészítő nyugdíjrendszerben korábban már vagy éppen most szereztek jogosultságot; és

c) akik számára a megválasztásuk szerinti tagállam a statútum 29. cikke értelmében e statútum rendelkezéseitől eltérő szabályokat határozott meg, vagy akik a statútum 25. cikke értelmében önként a nemzeti nyugdíjrendszer mellett döntöttek; valamint

d) akik európai parlamenti képviselői mandátumuk vonatkozásában nem jogosultak sem tagállami, sem európai nyugdíjra.

(4) A[z] […] alapokba való képviselői befizetések a képviselők magánalapját terhelik.”

12 Így a képviselők statútumának és végrehajtási intézkedéseinek hatálybalépése – az említett intézkedések 76. cikkének (3) bekezdésében előírt kivétel alkalmazásának sérelme nélkül – megszüntette az alap hozzájárulások útján történő finanszírozását.

13 Az ÖKNYR-re vonatkozó rendelkezéseket több alkalommal módosították az alap pénzügyi nehézségeinek figyelembevétele érdekében, amelyek tovább súlyosbodtak a 2007/2008-as pénzügyi válság és – bizonyos kivételektől eltekintve – az alap támogatásának a képviselők statútumának és végrehajtási intézkedéseinek hatálybalépését követő leállítása következtében (lásd a fenti 12. pontot).

14 Így a képviselők hozzájárulásának mértékét többször megemelték, 1996 és 1998 között az alap hiányának fedezésére szolgáló rendkívüli hozzájárulást szedtek be a járulékfizetőktől és a Parlamenttől, a kiegészítő nyugdíj folyósításához előírt életkort megemelték, az 50 éves korban történő előrehozott nyugdíjazás lehetőségét 2009-ben eltörölték, ugyanúgy, ahogy a nyugdíj tőke formájában történő kifizetésének lehetőségét is, valamint a 2019. január 1-jétől esedékes nyugdíjak tekintetében valamennyi nyugdíjkifizetésből 5%-os levonást vezettek be.

15 Közelebbről, a 2023. évi határozattal a Parlament 65 évről 67 évre emelte a nyugdíjkorhatárt, és nemcsak a 2023. július 1-jétől esedékes kiegészítő nyugdíjak összegét, hanem az ezen időpontot megelőzően esedékessé váló nyugdíjak összegét is felére csökkentette az ezen időponttól járó összegek tekintetében. Ezért úgy határozott, hogy felére csökkenti az ÖKNYR alapján járó, 2023. július 1-jétől esedékes összegeket, függetlenül attól, hogy a kedvezményezettek a 2023. évi határozat elfogadása előtt vagy után szerezték-e meg nyugdíjjogosultságukat. A 2023. évi határozat továbbá eltörli a nyugdíjak összegének naprakésszé tételét, amelyre az Európai Unió Bíróságának bírói alapilletménye alapján került sor.

16 A 2023. évi határozat az így elfogadott erős intézkedéseket az alap „rendkívül kényes” helyzetével igazolja, azaz a 2022 végén 52,8 millió euró összeget kitevő eszközökkel, míg a folyósítandó nyugdíjak éves összegének 2030-ig 22 és 23 millió euró között kellene lennie. A 2023. évi határozat úgy rendelkezik, hogy az alap eszközei már 2024-ben kimerülhetnek, és legkésőbb 2025-ben – egy várhatóan mintegy 310 millió euró összeget kitevő finanszírozás nélküli aktuáriusi hiánnyal – ki is merülnek majd. A 2023. évi határozat szerint az elfogadott intézkedések célja, hogy rövid távon megvédjék az alapot, amelynek élettartamát 2027-ig meghosszabbítják, és hogy védjék az európai adófizetőket, az alap hiányát 86 millió euróra csökkentve.

### B. A Parlament arra irányuló kérelméről, hogy két dokumentumot távolítsanak el az iratokból

17 A Parlament azt kéri, hogy a Jogi Szolgálata által kiadott, a keresetekhez mellékletként csatolt két véleményt távolítsák el az iratokból. Arra hivatkozik, hogy olyan bizalmas belső dokumentumokról van szó, amelyek hozzáférhetővé tételét nem engedélyezte.

18 A felperesek nem értenek egyet a Parlament kérelmével. Azzal érvelnek, hogy a Parlament Jogi Szolgálatának így benyújtott két véleménye különösen felvilágosító jellegű. Hozzáteszik, hogy ami a 2005. évi véleményt illeti, az az Elnökségnek továbbított, az alap igazgatótanácsa jelentésének szerves részét képezi, és a 2018. évi véleményt illetően a Parlament tagjai betekinthetnek a Parlament vagy valamely bizottság birtokában lévő valamennyi iratba, és az e véleménybe való betekintést nem tagadták meg tőlük.

19 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt a fegyveregyenlőség elve, amely magának a – többek között az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkében biztosított – „tisztességes eljárás” fogalmának a velejárója, magával vonja, hogy valamennyi félnek észszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy olyan körülmények között ismertesse álláspontját, ideértve a bizonyítékait is, amelyek alapján nem kerül teljesen előnytelen helyzetbe ellenfelével szemben. Másrészt az

uniós jogban érvényesülő elv a bizonyítékok szabad értékelésének elve, amelyből az következik, hogy a kellő időben benyújtott bizonyíték elfogadhatósága csak azon az alapon vitatható az uniós bíróság előtt, hogy azt szabálytalanul szerezték meg (lásd: 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 128. és 129. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 Így az egyik fél által szabálytalanul benyújtott bizonyítékok, mint például az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) említett belső dokumentumok esetén, az eljárásban részt vevő feleknek a tisztességes eljáráshoz való jogukhoz fűződő érdekeit kell egymással szemben mérlegelni, figyelembe véve az ilyen bizonyítékok megszerzése során megsértett vagy megkerült szabályok által védett érdekeket. Az uniós bíróságnak így egymással szemben mérlegelnie kell egyrészt az e bizonyítékokat előterjesztő felperes érdekeit, figyelembe véve különösen a bizonyítékoknak az elé terjesztett kereset érdemi elbírálása szempontjából vett hasznosságát, másrészt pedig az ellenérdekű fél érdekeit, amelyeket az említett bizonyítékoknak az iratanyagban történő megtartása konkrétan és ténylegesen sérthet (2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 130. és 131. pont).

21 Egyébiránt az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ellentétes lenne a közérdekkel – amely megköveteli, hogy az intézmények a jogi szolgálataik által teljes függetlenség mellett adott véleményeknek hasznát vehessék – annak elfogadása, hogy az ilyen belső dokumentumokat az uniós bíróság előtti jogvitában anélkül benyújthassák, hogy ehhez az érintett intézmény hozzájárult volna, vagy hogy ezt e bíróság elrendelte volna. Az ilyen jogi vélemény engedély nélküli benyújtásával ugyanis a felperes a megtámadott jogi aktus érvényességére vonatkozó eljárásban az érintett intézményt annak jogi szolgálata által ezen állásfoglalás kidolgozása során adott véleménnyel szembesíti. Márpedig főszabály szerint annak megengedése, hogy a felperes az iratanyaghoz csatolhassa az egyik intézmény olyan jogi véleményét, amelynek hozzáférhetővé tételét az intézmény nem engedélyezte, sértené a tisztességes eljárás követelményeit (lásd: 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 136. és 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Mindazonáltal megállapításra került, hogy kivételesen az átláthatóság elve igazolhatja az intézmény olyan dokumentumának a bírósági eljárás keretében történő hozzáférhetővé tételét, amelyet nem hoztak nyilvánosságra, és amely jogi véleményt tartalmaz, amennyiben e jogi vélemény olyan jogalkotási eljáráshoz kapcsolódik, amelyre fokozott átláthatóság vonatkozik (lásd: 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 138. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 A jelen ügyben először is a szóban forgó két dokumentum a Parlament Jogi Szolgálata által megfogalmazott vélemény. A képviselők gazdasági ügyeiért felelős quaestorainak hivatalban lévő elnöke részére címzett 2005. február 15-i vélemény az Elnökségnek a KKJ-szabályzat módosítására vonatkozó hatásköréről szól. A 2018. december 3-i jogi feljegyzés az alap esetleges megszüntetéséről szól. E dokumentumok fejléce azt mutatja, hogy bizalmas jogi véleményekről van szó. A vitatott dokumentumok tehát tagadhatatlanul az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett jogi vélemények.

24 Másodszor nem vitatott, hogy a felperesek nem kérték, hogy a Parlament engedélyezze a szóban forgó jogi véleményeknek a Törvényszék előtt történő benyújtását, a Törvényszék a jelen keresetek keretében nem rendelte el azok benyújtását, és hogy a Parlament azokat nem tette

hozzáférhetővé az intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés iránti kérelem keretében, az 1049/2001 rendeletnek megfelelően. Meg kell tehát állapítani, hogy e dokumentumokat szabálytalanul nyújtották be. E tekintetben a Parlament tagjai számára ezen intézmény eljárási szabályzatában biztosított azon jog, hogy betekintsenek a Parlament birtokában lévő valamennyi iratba, nem jogosítja fel őket arra, hogy a Parlament engedélye nélkül bírósági eljárásban bizalmas dokumentumot mutassanak be. Ugyanígy a felperesek által hivatkozott azon körülmények, hogy a 2005. február 15-i jogi véleményt részben átvették a Parlament különböző belső dokumentumaiban, és hogy az az alap igazgatótanácsa által az Elnökségnek címzett jelentés mellékletét képezi, nem befolyásolják azt a tényt, hogy a Parlament nem járult hozzá az említett vélemény felperesek számára történő hozzáférhetővé tételéhez.

25 Harmadszor, a szóban forgó jogi vélemények, bár a Parlamenttől származnak, nem jogalkotási folyamatra, hanem az alap rendszerére vonatkoznak, amelyet a Parlament mint jogalkotó nem szabályoz.

26 Ilyen körülmények között a szóban forgó jogi véleményeknek az ügyiratokban való megtartása sértené a Parlament tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint az ahhoz fűződő érdekét, hogy őszinte, objektív és teljes körű véleményeket kaphasson. Ezenkívül önmagában a felperesek azon érdeke – bármilyen jogos is legyen –, hogy érvelésüket e vélemények segítségével alátámasszák, nem elegendő a Parlament jogai és érdekei ilyen sérelmének igazolásához, annál is inkább, mivel ezen érvelés megalapozottsága, és következésképpen a pernyertesség lehetősége nem függ e vélemények benyújtásától. Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ügyben a fenti 20. pontban felidézett érdekek egymással szembeni mérlegelése a Parlament jogainak és érdekeinek védelme mellett szól (lásd ebben az értelemben: 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 141. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Következésképpen helyt kell adni a Parlament arra irányuló kérelmének, hogy a 2005. február 15-i és 2018. december 3-i jogi véleményeket távolítsák el az iratanyagokból. E két dokumentumot tehát a Törvényszék nem veszi figyelembe.

## C. A pervezető intézkedésekre vonatkozó kérelemről

28 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék hozzon pervezető intézkedéseket annak érdekében, hogy a Parlament közölje először is a 2023. évi határozat elfogadásának teljes iratanyagát, beleértve a kapcsolódó jelentéseket, valamint az összes kapcsolódó ülés jegyzőkönyvét, másodszor a Parlamentnek az ÖKNYR-re vonatkozó valamennyi technikai és biztosításmatematikai jelentését, amelyek még nem szerepelnek az iratokban, harmadszor pedig az ÖKNYR-nek a hatálybalépése óta felmerülő becsült pénzügyi és biztosításmatematikai költségét, valamint éves költségvetésének költségét.

29 A Törvényszék az eljárási szabályzata 89. cikke (3) bekezdésének d) pontja alapján pervezető intézkedéseket fogadott el annak érdekében, hogy felhívja a Parlamentet, hogy nyújtsa be az Elnökség 2023. április 17-i és május 22-i üléseiről készült, a 2023. évi határozat (2) preambulumbekezdésében említett jegyzőkönyvet, valamint a Parlament főtitkárának 2023. április 12-i és 2023. május 12-i feljegyzéseit és azok mellékleteit, amelyeket az említett jegyzőkönyvek említenek. E körülmények között, mivel a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Parlament által megküldött dokumentumokra tekintettel elegendő információval rendelkezik, nem kell elrendelni a felperesek által kért egyéb bizonyítékok és dokumentumok közlését.

## D. Az ügy érdeméről

30 A felperesek azzal érvelnek, hogy a megtámadott határozatok jogellenesek, mivel a 2023. évi határozaton alapulnak, amely szintén jogellenes annyiban, amennyiben előírja az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegének felére csökkentését, valamint ezen összeg naprakésszé tételének eltörlését (a továbbiakban: szóban forgó két intézkedés).

31 A felpereseknek a 2023. évi határozattal szembeni jogellenességi kifogásra alapított egyetlen jogalapja öt részből áll, amelyek közül az első a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdésének és a Parlament eljárási szabályzatának megsértésén, a második a jogbiztonság elvének és a szerzett jogok védelme elvének megsértésén, a harmadik a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmának, valamint a parlamenti függetlenség elvének és az egyenlő bánásmód elvének megsértésén, a negyedik az arányosság elvének megsértésén, az ötödik pedig a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul.

32 A Törvényszék úgy véli, hogy nem csupán a második és az ötödik részt, hanem a harmadik és negyedik részt is össze kell vonni, amennyiben ez utóbbiak egyrészt a tulajdonhoz való jog megsértésén, másrészt pedig a parlamenti függetlenség biztosítása elvének és az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapulnak.

### *1. A 2023. évi határozat amiatti jogellenességére vonatkozó kifogásra alapított első részről, hogy az sérti a képviselők statútuma 27. cikkének (2) bekezdését és a Parlament eljárási szabályzatát*

33 A felperesek azt állítják, hogy a 2023. évi határozat jogellenes, mivel érinti az ÖKNYR alapján már megszerzett nyugdíjjogosultságokat, megsértve ezzel a képviselők statútuma 27. cikkének (2) bekezdését. Azt állítják, hogy ezt a rendelkezést „lezáró” vagy „biztosító” záradékként alakították ki, amely főszabály szerint megakadályozza a képviselők statútumának hatálybalépése előtt az ÖKNYR szerinti megszerzett vagy jövőbeli jogosultságok módosítását, szemben a ÖKNYR-be még befizető képviselők jogaival, amelyek módosíthatók. Ezt az értelmezést megerősítik az e rendelkezés alkotói által tett nyilatkozatok, valamint a képviselők statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedések 76. cikke. A felperesek vitatják továbbá a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdésének az ítélkezési gyakorlat által adott értelmezését, amely ítélkezési gyakorlat mindenesetre nem alkalmazható a jelen ügyekre, mivel a felperesek már a 2023. évi határozat elfogadása előtt megszerezték az ÖKNYR szerinti nyugdíjjogosultságukat. Ebből arra következtetnek, hogy e határozat elfogadásával az Elnökség túllépte a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (2) bekezdéséből eredő hatáskörét, és hogy az ÖKNYR-ben szerzett jogok ilyen érintettségére csak a képviselők statútumának módosítása révén kerülhet sor.

34 A Parlament vitatja a felperesek érvelését.

35 E tekintetben a képviselők statútumának „Átmeneti rendelkezések” című II. címében szereplő 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az Európai Parlament által létrehozott önkéntes nyugdíjalap e statútum hatálybalépése után továbbra is működik azon képviselők vagy volt képviselők számára, akik ezen alapban jogokat vagy várományokat szereztek.

(2) A megszerzett jogosultságok és várományok teljeskörűen fennmaradnak. A Parlament az új jogok vagy várományok megszerzésére vonatkozóan feltételeket határozhat meg.

(3) A [statútumban meghatározott] tiszteletdíjban részesülő képviselők az önkéntes nyugdíjalapban új jogokat vagy várományokat már nem szerezhetnek.

(4) Az alap az e statútum hatálybalépését követően megválasztott parlamenti képviselők számára nem áll rendelkezésre.”

36 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdésének első mondata kizárja azon volt képviselők nyugdíja összegének csökkentését, akik nyugdíjjogosultságukat a 2023. évi határozat előtt szerezték meg.

37 Először is emlékeztetni kell arra, hogy valamely jog akkor tekintendő szerzett jognak, ha az azt keletkeztető tényállás a jogszabály-módosítás előtt megvalósult. Ami különösen az öregségi nyugdíjra való jogosultságot illeti, az főszabály szerint abban az időpontban keletkezik, amikor az e jogosultságot keletkeztető tényállás megvalósul, vagyis a nyugdíj esedékessé válásának időpontjában (lásd: 2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 124. és 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A jelen ügyben nem vitatott, hogy mivel a felperesek nyugdíja már a 2023. évi határozat elfogadása előtt esedékessé vált, mindannyian szerzett nyugdíjjogosultságban részesültek.

39 Másodszor emlékeztetni kell arra is, hogy az uniós jogban nem létezik olyan elv, amely szerint a szerzett jogok – és még kevésbé a várományok – semmi esetre sem módosíthatók vagy csökkenthetők. Így bizonyos feltételek mellett lehetséges e jogok módosítása a szóban forgó érdekek egymással szembeni mérlegelését követően (2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 89. pont).

40 Harmadszor, a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdése első mondatának szó szerinti értelmezése nem vezet szükségszerűen ahhoz a következtetéshez, hogy az uniós jogalkotó „be kívánta fagyasztani” azon nyugdíj összegét, amelyre a volt képviselő jogosult (lásd analógia útján: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 91. pont). A képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdésének rendszertani értelmezését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az az említett statútum átmeneti rendelkezései között szerepel. E rendelkezések keretében vizsgálva e cikk az uniós jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy meghatározza a parlamenti képviselők egységes, a képviselők statútumán alapuló nyugdíjrendszere és a nemzeti rendszerek, valamint az ÖKNYR közötti kapcsolatot, miközben biztosítja a képviselők statútuma által létrehozott rendszerre való áttérést (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 15-i Ashworth és társai kontra Parlament ítélet, T-720/19–T-725/19, nem tették közzé, EU:T:2021:580, 79. pont). Ami e cikk célját illeti, megállapításra került, hogy az uniós jogalkotó célja az ÖKNYR személyi hatályának oly módon történő meghatározása, hogy az abban már tagsággal rendelkező parlamenti képviselők számára fenntartja annak előnyeit, ellentétben az első alkalommal a statútum hatálybalépését követően megválasztott parlamenti képviselőkkel, akik ahhoz már nem csatlakozhattak (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 91. és 92. pont). Ezzel szemben a képviselők statútuma 27. cikkének (2) bekezdéséből nem vezethető le az uniós jogalkotó azon szándéka, hogy meghatározza az ÖKNYR anyagi feltételeit, többek között azt, hogy megtiltsa e rendszer részletszabályainak bármilyen jövőbeli módosítását, beleértve azokat is, amelyek hatással vannak azon nyugdíj összegére, amelyre a volt képviselő jogosult (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 91. és 93. pont).

41 Ebből következik, hogy a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdésének első mondata nem értelmezhető úgy, hogy azzal ellentétes a felperesek ÖKNYR alapján járó nyugdíjai összegének csökkentése. Következésképpen a felperesek megalapozatlanul állítják, hogy az Elnökség túllépte hatáskörét a 2023. évi határozat elfogadásával, azzal az indokkal, hogy az megsértette a képviselők statútumának rendelkezéseit.

42 A felperesek által előterjesztett többi érv sem olyan jellegű, hogy megkérdőjelezze e következtetést.

43 Így először is a felperesek állításával ellentétben az a körülmény, hogy a fenti 40. pontban említett ítéletek alapjául szolgáló ügyekben az érintettek nem szerzett nyugdíjjogosultsággal, hanem csak a nyugdíjjogosultság várományával rendelkeztek, nem befolyásolja a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdése első mondatának a Törvényszék által adott és a Bíróság által megerősített értelmezésének a jelen ügyekben való alkalmazását. E rendelkezés ugyanis azonos módon kezeli a szerzett jogokat és a várományokat, amelyeket megkülönböztet az említett statútum 27. cikke (2) bekezdésének második mondatában említett új jogoktól. Ebből következik, hogy az uniós bíróságok által adott értelmezés, amely szerint ugyanezen statútum 27. cikke (2) bekezdése első mondatának célja az ÖKNYR személyi hatályának meghatározása, nem pedig az anyagi jogi feltételek meghatározása, érvényes mind a szerzett jogokkal rendelkező képviselőkre, mind pedig a csak várományokkal rendelkező képviselőkre.

44 Másodszor, a képviselők statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedések 76. cikke (1) bekezdésének eredeti változata (lásd a fenti 11. pontot), amely szerint „az [ÖKNYR alapján járó] nyugdíjat továbbra is folyósítják […]”, nem értelmezhető úgy, hogy az befagyasztja a nyugdíj összegét. Ez a rendelkezés az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak kifizetésének feltételeire vonatkozik. Ezek a feltételek tehát a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (3) bekezdése értelmében az Elnökség általános hatáskörébe tartoznak, így azokat a Parlament módosíthatja (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 73. és 74. pont).

45 Harmadszor a felperesek a képviselők statútumának és a statútumra vonatkozó végrehajtási intézkedések megtárgyalásában és elfogadásában részt vevő volt képviselők által tett nyilatkozatokra hivatkoznak. Azt állítják, hogy ezek a nyilatkozatok a képviselők statútuma 27. cikkének és a statútumra vonatkozó végrehajtási intézkedések 76. cikkének hiteles értelmezését mutatják abban az értelemben, hogy e rendelkezések biztosítják a kapott vagy folyósítandó nyugdíjak összegének fenntartását. A felperesek hozzáteszik, hogy a Parlament tagjainak nagy többsége, akik a képviselők statútuma mellett szavaztak, az ÖKNYR tagja volt, és ilyen garancia hiányában azt nem fogadták volna el.

46 Először is a Parlamenthez hasonlóan meg kell állapítani, hogy a rendelkezés megalkotóinak szándékát egyértelműen kifejező előkészítő munkálatok hiányában az uniós bíróság csak a szöveg megállapított hatályára támaszkodhat, és a szöveg szó szerinti és logikai értelmezéséből eredő értelmet tulajdoníthat neki (lásd: 2010. május 20-i Bizottság kontra Violetti és társai ítélet, T-261/09 P, EU:T:2010:215, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Egyébiránt a felperesek által benyújtott nyilatkozatok lényegében csak arra emlékeztetnek, hogy a képviselők statútumának 27. cikkét, valamint a statútumra vonatkozó végrehajtási intézkedések 76. cikkét úgy alakították ki, mint az ÖKNYR tagjai szerzett jogai tiszteletben tartásának garanciáját, vagy a nyugdíjjogosultság garanciáját, még az alap kimerülését követően is, abban az összefüggésben, amikor ezen alapba a képviselők statútumának hatálybalépésétől kezdve már

nem teljesítenek jelentős befizetéseket. Az ilyen nyilatkozatok nem érvényteleníthetik a képviselők statútuma 27. cikke (2) bekezdése első mondatának a fenti 40. pontban említett ítéletekből következő értelmezését, amely szerint e rendelkezés nem zárja ki a felpereseknek járó nyugdíjak összegének csökkentését.

48 A fentiek összességére tekintettel az egyetlen jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

### *2. A második és az ötödik részről, amelyek a 2023. évi határozat amiatti jogellenességére vonatkozó kifogáson alapulnak, hogy az sérti a jogbiztonság, a szerzett jogok védelme és a bizalomvédelem elvét*

49 Az egyetlen jogalap második részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a 2023. évi határozat sérti a jogbiztonság elvét, mivel sérti az elfogadása előtt szerzett jogokat. Hangsúlyozzák, hogy még ha feltételezzük is, hogy a 2023. évi határozat érinthette a szerzett jogokat, a jogosultságok ily módon történő csökkentése a terjedelmét illetően teljesen példátlan. Közelebbről, a 2023. évi határozat a nyugdíjjogosultság alapvető jellemzőit érinti, nevezetesen e jogosultság összegét és a Parlament azon felelősségét, hogy az alap kimerülése esetén biztosítsa a nyugdíjak kifizetését. Válaszukban hozzáteszik, hogy véleményük szerint megsértették a jogbiztonság elvét, mivel a 2023. évi határozat nem tartalmaz átmeneti intézkedéseket. Arra hivatkoznak, hogy mivel a Parlament nem volt fizetésképtelen, átmeneti rendszer előírásával magasabb költségvetési kiadást vállalhatott volna.

50 Az egyetlen jogalap ötödik részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy az ÖKNYR-re alkalmazandó szabályozási keretet, amely a képviselők statútumából, a statútumra vonatkozó végrehajtási intézkedésekből és az Elnökség 2009. április 1-jei határozatából áll, abból a célból fogadták el, hogy a KKJ-szabályzat alapján megszerzett nyugdíjjogosultság – beleértve a nyugdíj összegét is – fenntartása révén biztosítsák a bizalomvédelem elvét. Hozzáteszik, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Parlamentnek volt „jogi mozgástere” a 2023. évi határozat elfogadásához, az általa az alapnak és az ÖKNYR kedvezményezettjeinek nyújtott ismételt biztosítékok a nyugdíjak összegének fenntartását illetően, beleértve azt is, hogy felelősséget vállal az alap eszközeinek kimerülése esetén, korlátozták ezt a mozgásteret, tekintettel a jogos bizalomra.

51 A Parlament vitatja a felperesek érvelését.

52 A második és az ötödik rész lényegében két kifogást tartalmaz, amelyek közül az első a szerzett jogok tiszteletben tartása elvének megsértésén, a második pedig a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul.

#### *a) A szerzett jogok tiszteletben tartása elvének megsértésére alapított, első kifogásról*

53 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a korábbi jogszabályt módosító új jogszabályokat – eltérő rendelkezés hiányában – alkalmazni kell a korábbi jogszabály hatálya alatt létrejött helyzetek jövőbeni hatásaira. Csak abban az esetben van ez másként, ha a korábbi jogszabály hatálya alatt létrejött és véglegesen megvalósult helyzet szerzett jogot keletkeztet (lásd: 2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Ami különösen az öregségi nyugdíjra való jogosultságot illeti, az főszabály szerint abban az időpontban keletkezik, amikor a nyugdíj esedékessé válik (lásd a fenti 37. pontot). Mindazonáltal a szerzett jogok védelmének elve nem jelenti azt, hogy a nyugdíj kiszámítási feltételeinek bármely olyan módosítása, amely a nyugdíjösszeg csökkentését eredményezi, és amelyet a nyugdíj folyósításának kezdő időpontját követően elfogadott jogszabályok alapján alkalmaznak, e szerzett jogok megsértésének minősül (2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 126. pont).

55 Különbséget kell ugyanis tenni a szerzett nyugdíjjogosultság és a nyugdíjak összege között. A „megszerzett nyugdíjjogosultság” fogalma arra a nyugdíjjogosultságra vonatkozik, amely az egyes felperesek által egyénileg fizetett járulékokból származik, és amely az ÖKNYR alapján számukra folyósított nyugdíj kiszámításának alapját képezi. Ennélfogva e fogalom nem értelmezhető úgy, mint amely egy olyan rögzített és változatlan összegű nyugdíjra való állítólagos jogra vonatkozik, amelyet a nyugdíj kifizetésének időpontjában hatályos szabályok alapján számítanak ki (lásd analógia útján: 2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 89. pont).

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy nem létezik olyan uniós jogi elv, amely szerint a szerzett jogok semmilyen körülmények között nem módosíthatók vagy csökkenthetők. E jogok bizonyos feltételek mellett a szóban forgó érdekek egymással szembeni mérlegelését követően módosíthatók (lásd a fenti 39. pontot).

57 E tényezőkre tekintettel a felperesek megalapozatlanul állítják, hogy az a tény, hogy a 2023. évi határozat csökkentette az ÖKNYR kedvezményezettjei részére fizetendő nyugdíj összegét, önmagában a szerzett jogok tiszteletben tartása elve megsértésének minősül.

58 Ami a nyugdíjak összegének a 2023. évi határozatban alkalmazott csökkentése mértékére alapított érvet illeti, az az arányosság elve tiszteletben tartásának kérdéséhez kapcsolódik, tehát azt a harmadik és negyedik rész keretében kell kezelni, mivel azok a tulajdonhoz való jog aránytalan megsértésén alapulnak.

59 Ebből következik, hogy az arányosság elvéhez kapcsolódó érv vizsgálatára is figyelemmel az első kifogást el kell utasítani.

### *b) A jogbiztonság elvének és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított, második kifogásról*

60 Ami egyrészt a bizalomvédelem elvének állítólagos megsértését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen elvre való hivatkozás joga a jogbiztonság elvének velejárójaként minden jogalanyt megillet, akiben valamely uniós intézmény – konkrét ígéretet téve neki – megalapozott várakozásokat keltett (lásd: 2020. december 16-i Tanács kontra K. Chrysostomides & Co. és társai ítélet, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 178. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Ilyen várakozások keltésére alkalmas biztosítéknak minősül a közlés formájától függetlenül a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás. Ezzel szemben senki nem hivatkozhat a bizalomvédelem elvének megsértésére az említett ígéretek hiányában. Hasonlóképpen, ha az elővigyázatos és körültekintő személy számíthat az érdekeit

esetleg érintő uniós intézkedés elfogadására, ezen intézkedés elfogadása esetén nem hivatkozhat az említett elvre (lásd: 2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Elsősorban, amennyiben a felperesek az ÖKNYR-re alkalmazandó, a képviselők statútumából, az arra vonatkozó végrehajtási intézkedésekből és az Elnökség 2009. április 1-jei határozatából álló szabályozási keretből eredő jogos bizalomra hivatkoznak, emlékeztetni kell arra, hogy sem a képviselők statútuma, sem az arra vonatkozó végrehajtási intézkedések nem biztosítják a jogot a nyugdíj 2023. évi határozat elfogadása előtti állapot szerint meghatározott összegének fenntartásához (lásd a fenti 41. és 44. pontot).

63 A felperesek egyébiránt azzal érvelnek, hogy az Elnökség 2009. április 1-jei ülésén a Parlament kötelezettséget vállalt arra, hogy az alap kimerülése esetén – saját költségvetésének felhasználásával – biztosítja az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak kifizetését. Hozzáteszik, hogy ezt a határozatot közölték az ÖKNYR valamennyi tagjával, és hogy 2009-től kezdődően a Parlament az éves beszámolójában említést tett az alap biztosításmatematikai hiányának összegéről.

64 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy 2009. április 1-jei ülésén az Elnökség nem csupán elfogadta a KKJ-szabályzat reformjáról szóló, ugyanazon a napon hozott határozatot, hanem a Parlament nevében kötelezettséget vállalt arra is, hogy biztosítja „az [ÖKNYR]-hez csatlakozott képviselők azon jogát, hogy kiegészítő nyugdíjban részesüljenek, amely az alap kimerülését követően is megmarad”. Úgy határozott továbbá, hogy „ugyanígy, valamennyi nyugdíjjogosultság kifizetését követően az alapnál maradt összes tőke a Parlamenthez kerül”. Amint arra a felperesek rámutatnak, ezt a kötelezettségvállalást az ÖKNYR tagjainak címzett 2009. április 3-i közleményben említették.

65 Ez a kötelezettségvállalás a képviselők megszerzett nyugdíjjogosultságainak garantálására irányult, abban a valószínű esetben, ha a tagok által felhalmozott összes nyugdíjjogosultság kifizetését megelőzően az alap kimerül (2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 73. pont; 2013. március 13-i Inglewood és társai kontra Parlament ítélet, T-229/11 és T-276/11, EU:T:2013:127, 66. pont).

66 Mindazonáltal, figyelemmel annak szövegére, valamint a fenti 54. és 55. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, a Parlament azon kötelezettségvállalása, hogy saját költségvetéséből vállalja át a nyugdíjak kifizetését annak biztosítása érdekében, hogy tiszteletben tartsák az ÖKNYR kedvezményezettjeinek szerzett jogait, nem tévesztendő össze a Parlament azon kötelezettségvállalásával, hogy garantálja a 2023. évi határozat előtt alkalmazandó szabályok alapján meghatározott nyugdíjak összegének kifizetését.

67 Következésképpen a felperesek megalapozatlanul állítják, hogy a 2023. évi határozat elfogadásával a Parlament az Elnökségén keresztül figyelmen kívül hagyta a 2009. április 1-jei kötelezettségvállalás terjedelmét, és ezért megsértette a bizalomvédelem elvét.

68 Másodsorban, ami a felperesek által hivatkozott azon aktusokat illeti, amelyekből az esedékes nyugdíjak összege csökkentésének elmaradását illetően jogos elvárások erednek, először is a Parlament jogi szolgálatának 2005. február 15-i és 2018. december 3-i véleményét eltávolították az ügyiratokból, következésképpen azok nem vehetők figyelembe.

69 Másodszor, a Parlament főtitkárának 2005. november 24–i feljegyzése egy tájékoztató feljegyzés, amelyet az Elnökség tagjai számára készítettek, és amely bizonyos javaslatokat terjeszt az Elnökség elé az alap finanszírozására vonatkozóan a képviselők statútumának elfogadását követően. Olyan belső feljegyzésről van tehát szó, amely *per definitionem* nem az alap kedvezményezettjeinek szól. Ezenkívül, amint arra a Parlament hivatkozik, e feljegyzés, amely a belső döntéshozatali folyamat részét képezi, csak a Parlament igazgatási szolgálatának, vagyis a Főtitkárságnak az álláspontját tükrözi, nem pedig az Elnökségét, amely az ÖKNYR anyagi feltételeinek módosítására hatáskörrel rendelkező szerv (2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 74. pont). E feljegyzés tehát nem tekinthető úgy, mint amely olyan biztosítékokat tartalmaz, amelyeket az igazgatási szolgálat nyújtott az alap kedvezményezettjeinek (lásd ebben az értelemben: 2002. szeptember 26-i Borremans és társai kontra Bizottság ítélet, T-319/00, EU:T:2002:229, 67. pont). Hozzá kell tenni, hogy az a körülmény, hogy a felperesek a parlamenti képviselői minőségük miatt hozzáférhettek az említett feljegyzéshez, nem kérdőjelezheti meg ezt a következtetést, ellenkező esetben ez utóbbiak számára a bizalomvédelem alapján sajátos védelmet biztosítana.

70 Harmadszor, a Parlament elnökének az alap elnökéhez intézett 2016. április 14-i levele utal a Parlament azon egyértelmű kötelezettségvállalására, hogy „elfogadja az alap tagjaival szembeni jogi kötelezettségeit”. Az említett kötelezettségvállalások terjedelmére vonatkozó pontosítás hiányában e levél nem minősülhet a fenti 60. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében arra vonatkozó ígéretnek, hogy az ÖKNYR alapján fizetendő nyugdíjak összege nem módosítható.

71 Negyedszer, ugyanez vonatkozik az Európai Unió 2019. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének tervezetéről szóló tanácsi álláspontról szóló, 2018. október 24-i európai parlamenti állásfoglalásra (HL 2020. C 345., 221. o.). Ezzel az állásfoglalással ugyanis a Parlament arra szorítkozik, hogy felhívja a főtitkárt és az Elnökséget, hogy sürgősen alkossanak meg egy olyan egyértelmű tervet, amely „a 2019. évi választásokat követően haladéktalanul teljesíti és vállalja az [ÖKNYR-rel] kapcsolatos kötelezettségeket és terheket”. Ezért nem tartalmaz semmilyen biztosítékot arra vonatkozóan, hogy a Parlament nem fogja módosítani az ÖKNYR alapján folyósított nyugdíjak összegét. Ráadásul a Parlamentnek a 2018. október 24-ihez hasonló állásfoglalása tisztán politikai jellegű nyilatkozatokat tartalmazó dokumentum, amely nem kötelező jellegű, és nem kelthet jogos bizalmat abban a tekintetben, hogy annak megfelelően járjanak el (lásd ebben az értelemben: 1985. július 11-i Salerno és társai kontra Bizottság és Tanács ítélet, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 és 10/84, nem tették közzé, EU:C:1985:318, 59. pont; 2003. december 17-i Krikorian és társai kontra Parlament és társai végzés, T-346/03, EU:T:2003:348, 19. és 20. pont).

72 Ötödször, bár a Parlament főtitkárának az Elnökség 2018. március 12-i ülésén tett nyilatkozatai arról számolnak be, hogy az alap kimerülését követően a Parlamentnek saját költségvetéséből kell kifizetnie az ÖKNYR alapján járó nyugdíjakat, azok nem tartalmaznak semmilyen biztosítékot e nyugdíjak összegére vonatkozóan. Ami a főtitkár által a Parlament Költségvetési Ellenőrző Bizottsága előtt 2020. november 16-án tett nyilatkozatokat illeti, azokban egyértelműen szerepel a nyugdíjak összege csökkentésének lehetősége.

73 Ebből következik, hogy a felperesek által hivatkozott jogi aktusok nem kelthettek jogos bizalmat arra vonatkozóan, hogy az ÖKNYR címén fizetendő nyugdíjak összege nem csökkenthető.

74 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy a ÖKNYR átalakítása terén az igazgatás széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2013. március 13-i Inglewood és társai kontra Parlament ítélet, T-229/11 és T-276/11, EU:T:2013:127, 71. pont). Márpedig egy olyan területen,

ahol az igazgatás ilyen mérlegelési jogkörrel rendelkezik, a puszta gyakorlat – legyen az bármilyen gyakori is – nem egyenértékű azon pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatással, amelyből valóban jogos elvárás keletkezhet (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2020. december 2-i Thunus és társai kontra EBB ítélet, T-247/19, nem tették közzé, EU:T:2020:577, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen az a tény, hogy a 2023. évi határozat meghozataláig a Parlament által az ÖKNYR-ben végrehajtott módosítások szisztematikusan csak e rendszer azon kedvezményezettjeit érintették, akik még nem kapták meg a kiegészítő nyugdíjukat, nem kelthetett jogos bizalmat arra vonatkozóan, hogy a rendszer jövőbeli reformjai csak ez utóbbiakat érinthetik.

75 Hozzá kell tenni, hogy az ügyiratokból és a Parlament által a tárgyaláson tett nyilatkozatokból kitűnik, hogy a fenti 74. pontban hivatkozott gyakorlat azon az uralkodó értelmezésen alapult, amely a Parlament szolgálati egységein belül a nyugdíjak területén szerzett jogok terjedelmét illetően érvényesült. E szolgálati egységek ugyanis többek között úgy vélték, hogy szerzett jogaik sérelme nélkül nem lehet módosítani azon volt képviselőknek járó nyugdíj összegét, akik már megkapták a nyugdíjukat. Ez a körülmény azonban nem tekinthető biztosítéknak a fenti 61. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében arra vonatkozóan, hogy ez az értelmezés mindaddig fennmarad, amíg az ÖKNYR hatályban van. Így, amint arra a Parlament a tárgyaláson rámutatott, szolgálati egységeinek értelmezése az uniós bíróságok által hozott határozatokra tekintettel változott.

76 Negyedszer meg kell jegyezni, hogy az ÖKNYR-re vonatkozó szabályozást több alkalommal módosították, többek között 2009-ben és 2018-ban, az alap gazdasági és pénzügyi helyzetének romlása miatt. A 2009. április 1-jei és 2018. december 10-i reformokat a ÖKNYR kedvezményezettjei vitatták, és azok egyrészt a 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet (T-439/09, EU:T:2011:600) és a 2013. március 13-i Inglewood és társai kontra Parlament ítélet (T-229/11 és T-276/11, EU:T:2013:127) alapjául szolgáló ügyek, másrészt pedig a 2021. szeptember 15-i Ashworth és társai kontra Parlament ítélet (T-720/19–T-725/19, nem tették közzé, EU:T:2021:580); a 2021. szeptember 15-i Arnaoutakis és társai kontra Parlament ítélet (T-240/20–T-245/20, nem tették közzé, EU:T:2021:590); a 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet (C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187) és a 2023. március 9-i Galeote és Watson kontra Parlament ítélet (C-715/21 P és C-716/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:190) alapjául szolgáló ügyek tárgyát képezték. Azt is meg kell jegyezni, hogy a 2018. december 10-i reform elfogadását megelőző viták során az Elnökség megállapította, hogy ez a reform elégtelen. Az Elnökség felkérte a Parlament főtitkárát, hogy 2020 végéig tegyen javaslatot további intézkedésekre, többek között a nyugdíjak összegének befagyasztására vagy a nyugdíjösszegek naprakésszé tételének csökkentésére, és tárjon fel további intézkedéseket annak érdekében, hogy hosszabb távú megoldást találjanak az alap számára.

77 Következésképpen az ÖKNYR felperesekhez hasonló kedvezményezettjeinek szükségszerűen tudomásuk volt a 2023. évi határozat hátterét képező összefüggésekről, vagyis arról, hogy meg kell reformálni az ÖKNYR feltételeit.

78 Ezen indokok összességére tekintettel a jelen kifogást el kell utasítani annyiban, amennyiben az a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul, anélkül, hogy határozni kellene a Parlament által e tekintetben felhozott elfogadhatatlansági kifogásokról, illetve a felperesek által hivatkozott és a válasz mellékletében benyújtott dokumentumok elfogadhatóságáról.

79 Másrészt, ami a jogbiztonság elvének állítólagos megsértését illeti, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a 2023. évi határozat nem tartalmaz átmeneti intézkedéseket.

80 Az Elnökség ugyanis úgy határozott, hogy a szóban forgó intézkedéseket átmeneti rendszer bevezetése nélkül kell alkalmazni, mivel a 2023. évi határozat (8) preambulumbekezdésében foglaltak szerint a ÖKNYR finanszírozási problémáinak súlyosságára és az alap likvid eszközei nagyon közeli kimerülésének kockázatára tekintettel egy ilyen rendszer bevezetése nagymértékben veszélyeztetheti az említett intézkedések várható pénzügyi hatásait. Következésképpen a 2023. évi határozatot 2023. június 12-én fogadták el, 2023. június 29-én tették közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*, és 2023. július 1-jén lépett hatályba.

81 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság alapvető követelménye, a különböző megjelenési formáiban az uniós jogból fakadó helyzetek és jogviszonyok előreláthatóságának biztosítását célozza (lásd: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 120. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jogbiztonság elve megköveteli, hogy az uniós szabályozás tegye lehetővé az érdekeltek számára az ennek alapján őket terhelő kötelezettség terjedelmének pontos ismeretét, mivel képeseknek kell lenniük arra, hogy egyértelműen megismerhessék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (lásd: 2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 Az uniós közszolgálati jogviták keretében a Bíróság kimondta, hogy a tisztviselőknek nincs joguk a felvételük időpontjában fennálló jogállás fenntartásához, és hogy noha az uniós jogalkotó bármikor szabadon módosíthatja a személyzeti szabályzatot, ha azt a szolgálat érdekében állónak tartja, és a jövőre nézve az érintett tisztviselők számára kedvezőtlenebb rendelkezéseket fogadhat el, ennek feltétele, hogy megfelelő időtartamú átmeneti időszakot állapítson meg, amely elegendő ahhoz, hogy a megszerzett nyugdíjak kifizetésének módja ne változzon váratlanul. Az ilyen időszak célja, hogy ne sértse meg a szabályozás fenntartására vonatkozó jogos elvárást (lásd: 2021. szeptember 15-i Ashworth és társai kontra Parlament ítélet, T-720/19–T-725/19, nem tették közzé, EU:T:2021:580, 129. és 132. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy a jelen ügyben jogos bizalom alakult ki – ami nem így van –, a feltétlenül érvényesítendő közérdekkel ellentétes lehet az olyan átmeneti intézkedések elfogadása, amelyek az új szabályozás hatálybalépése előtt keletkezett, de időközben le nem zárult helyzetekre vonatkoznak. Így a gazdasági szereplő által az uniós szabályozásba vetett jogos bizalmat védő átmeneti intézkedések hiánya – feltétlenül érvényesítendő közérdek hiányában – sérti a magasabb rendű jogszabályt (lásd: 2021. szeptember 15-i Ashworth és társai kontra Parlament ítélet, T-720/19–T-725/19, nem tették közzé, EU:T:2021:580, 133. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 A jelen ügyben a szóban forgó intézkedéseket az alap rendkívül kényes helyzetére tekintettel vették számításba, amelynek eszközei 2023 májusának végén 43 és 44 millió euró között voltak, míg a fizetendő nyugdíjak éves összege 2030-ig átlagosan 22 és 23 millió euró között volt. Ebben az összefüggésben és mindenesetre az alap rövid távú védelme azonnali hatályú intézkedések elfogadását tette szükségessé, és így olyan feltétlenül érvényesítendő közérdeknek minősülhetett, amely igazolhatja az átmeneti intézkedések elfogadásának elmaradását.

85 Ennek következtében a jelen kifogást el kell utasítani, amennyiben az a jogbiztonság elvének megsértésén alapul, anélkül hogy határozni kellene a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról.

86 Következésképpen az arányosság elvének megsértésére vonatkozó érvek vizsgálatára is figyelemmel el kell utasítani a 2023. évi határozat jogellenességére vonatkozó, arra alapított kifogást, hogy az sérti a jogbiztonság elvét, a szerzett jogok védelme elvét és a bizalomvédelem elvét.

### *3. A harmadik és a negyedik részről, amennyiben azok a 2023. évi határozatnak a tulajdonhoz való jog megsértése miatti jogellenességére vonatkozó kifogáson alapulnak*

87 Az egyetlen jogalap harmadik részében a felperesek többek között azt állítják, hogy a 2023. évi határozat, az általa alkalmazott nyugdíjösszeg-csökkentés mértékére tekintettel sérti a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát. Így először is e lényeges tartalom megfelel legalább a nyugdíj összege 50%-ának, amelyet a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL 2008. L 283., 36. o.) vonatkozó ítélkezési gyakorlat határoz meg. Annál is inkább e szintről van szó, mivel egyrészt a Parlamentet nem illette meg az ezen irányelv által a tagállamok számára biztosított mérlegelési mozgástér, másrészt pedig a Parlament mindenképpen köteles volt felelni az alap kimerüléséért, amely különösen 2009 óta előre látható és előrelátható volt, és amelynek 2024-ben kellett megvalósulnia. A felperesek ebből azt a következtetést vonják le, hogy a 2023. évi határozat jogellenesen semlegesíti a Parlament felelősségét. Másodszor, a 2023. évi határozat az alap hiányának csökkentésével járó terhet aránytalanul a kedvezményezettekre hárítja.

88 Az egyetlen jogalap negyedik részében a felperesek többek között arra hivatkoznak, hogy a 2023. évi határozat jogellenes, mivel egyrészt azt nem előzte meg a szóban forgó érdekek egymással szembeni mérlegelése, másrészt pedig nem tartja tiszteletben az arányosság elvét. E tekintetben azt állítják, hogy míg az alap hiányát előirányozták, a Parlament kötelezettséget vállalt annak pótlására, és mindenesetre nem állt fenn az alap biztosításmatematikai egyensúlyának fenntartására vonatkozó kötelezettség, az e hiány csökkentésére irányuló, kizárólag a 2023. évi határozattal elérni kívánt elvont közérdekű cél nem szükséges, nem jogszerű és nem arányos. A felperesek hangsúlyozzák, hogy az alap likviditási problémái az alap kialakításából és változásából erednek, a Parlament felelőssége mellett. Véleményük szerint továbbá a hiány kiegyensúlyozása teljes mértékben vagy túlzottan nagy terhet róna az ÖKNYR kedvezményezettjeire, ami sérti az addig érvényes kétharmad/egyharmad arányú felosztást. Hozzáteszik, hogy sem a megemelt hozzájárulások visszatérítésére vonatkozó záradék, sem pedig a bizonytalanságra vonatkozó záradék nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a 2023. évi határozat aránytalan jellegét.

89 A Parlament vitatja a felperesek érvelését.

#### *a) Előzetes észrevételek*

90 A Charta 17. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.”

91 E rendelkezés olyan jogszabálynak minősül, amelynek célja, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen (lásd: 2019. május 21-i Bizottság kontra Magyarország [Mezőgazdasági földterületeken létesített haszonélvezeti jog] ítélet, C-235/17, EU:C:2019:432, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

92 A Charta 52. cikke (3) bekezdésének megfelelően, amennyiben az olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezményben (a továbbiakban: EJEE) biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek ezen egyezményben szerepelnek. A Charta 17. cikkének értelmezése céljából tehát figyelembe kell venni az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatát, amely a tulajdonhoz való jog védelmét a védelem minimális szintjeként rögzíti (lásd ebben az értelemben: 2019. május 21-i Bizottság kontra Magyarország [Mezőgazdasági földterületeken létesített haszonélvezeti jog] ítélet, C-235/17, EU:C:2019:432, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 Már megállapítást nyert, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint, ha jogszabály szociális ellátás automatikus nyújtását írja elő, akkor e jogszabály a feltételeinek megfelelő személyek számára az EJEE 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének hatálya alá tartozó vagyoni érdeket teremt. A szociális biztonsági rendszerbe fizetett járulékok alapján fennálló jogosultságok ezért e cikk alkalmazásában vagyoni jogoknak minősülnek (2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 50. pont), és az öregségi nyugdíj összegének olyan mértékű csökkentése, amely hatással lehet az érintett személy életminőségére, a tulajdonhoz való jog korlátozásának minősül (lásd: 2024. szeptember 19-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítélet, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 Ebből következik, hogy a jelen ügyben, amint azt a Parlament elismeri, a 2023. évi határozat annyiban, amennyiben a felperesek nyugdíja összegének csökkentéséhez vezet, korlátozza a tulajdonhoz való jogukat.

95 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jog nem abszolút jog, és annak gyakorlását az Unió által kitűzött általános érdekű célok korlátozhatják (2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69. pont). Így a Charta 52. cikke (1) bekezdésének első mondata szerint a Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. A Charta 52. cikke (1) bekezdésének második mondata hozzáteszi, hogy az arányosság elvére figyelemmel korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

96 A jelen ügyben a felperesek első kifogásukban arra hivatkoznak, hogy a 2023. évi határozat sérti a Charta 52. cikke (1) bekezdésének első mondatát. Noha elismerik, hogy a tulajdonhoz való jognak a 2023. évi határozat általi megsértését törvény írja elő, azt állítják, hogy e határozat sérti a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát.

97 Második kifogásukban a felperesek arra hivatkoznak, hogy a 2023. évi határozat legalábbis sérti a Charta 52. cikke (1) bekezdésének második mondatát, mivel aránytalanul sérti a tulajdonhoz való jogot.

### *b) A tulajdonhoz való jog lényeges tartalmának megsértésére alapított, első kifogásról*

98 A felperesek lényegében azt állítják, hogy először is a 2023. évi határozat a nyugdíjak összegének túlzott mértékű, 60,15%-tól 70,71%-ig terjedő csökkentését írja elő, másodszor e határozat jogellenesen semlegesíti a Parlament felelősségét, harmadszor pedig az alap hiányának csökkentésével járó terhet aránytalanul a kedvezményezettjeire hárítja, megsértve a rendszer tehermegosztásának addig elfogadott alapvető szabályát.

99 Emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 17. cikkének (1) bekezdése védi a felpereseknek az alapba befizetett járulékaik révén megszerzett vagyoni jogát. Ezzel szemben e rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, hogy az meghatározott összegű nyugdíjra biztosít jogot (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

100 Így a jelen ügyben a felpereseknek a Charta 17. cikke (1) bekezdésében rögzített vagyoni joga az ÖKNYR szerinti nyugdíjban való részesüléshez való jog, nem pedig meghatározott összegű követeléshez való jog. Márpedig meg kell állapítani, hogy noha a 2023. évi határozat csökkenti az e rendszer alapján járó nyugdíjak összegét, nem kérdőjelezi meg magát a nyugdíjjogosultság elvét.

101 A felperesek szerint azonban az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegének a 2023. évi határozatból eredő csökkentése olyan mértékű, hogy az a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát érintené.

102 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Parlament szerint a nyugdíjak összege csökkentésének mértékét főszabály szerint az arányosság elvére tekintettel kell értékelni, és csak ezen összeg egészen szélsőséges csökkentése érinthetné a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát.

103 A nyugdíjak összege 2023. évi határozatból eredő csökkentésének mértékét illetően meg kell állapítani, hogy a felperesek benyújtottak egy 2023. október 5-én kelt szakértői jelentést, amelyet az alap kérésére egy nyugdíj- és társadalombiztosítási kérdésekre szakosodott tanácsadó iroda készített. E jelentés szerint a biztosításmatematikai elemzés alapján a 2023. évi határozat átlagosan 62,53%-kal csökkentené az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegét, a csökkentés mértéke 60,15% és 70,71%-között mozog. Ha semlegesítik a nyugdíjkorhatár 65 évről 67 évre történő emelésének a jelen ügyben nem vitatott hatását, az 50%-os csökkentésnek és a naprakésszé tétel eltörlésének a nyugdíjak összegére gyakorolt halmozott hatása átlagosan 61,96% lenne. Arra is rá kell mutatni, hogy a csökkentés legmagasabb mértéke azokra a személyekre vonatkozik, akik a felperesekkel ellentétben a 2023. évi határozat meghozatalának időpontjában még nem szereztek nyugdíjjogosultságot.

104 A Parlament arra hivatkozik, hogy a szakértői jelentés semmilyen jelentőséggel nem bír a 2023. évi határozat jogszerűségének értékelése szempontjából, anélkül azonban, hogy vitatná az abban szereplő becsléseket vagy az alkalmazott számítási módokat. A tárgyaláson a Parlament elismerte, hogy nem rendelkezett becslésekkel a szóban forgó két intézkedésből eredő nyugdíjcsökkentés általános mértékére vonatkozóan.

105 Ebben az összefüggésben és az iratokban szereplő információkra tekintettel a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperesek által benyújtott szakértői jelentésben szereplő becslések észszerűnek tekinthetők.

106 Először is a felperesek arra hivatkoznak, hogy a nyugdíj területén a tulajdonhoz való alapvető jog lényeges tartalmát az ÖKNYR-hez hasonló rendszer esetében a 2008/94 irányelv 8. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlat által garantált minimális szintre tekintettel kell meghatározni.

107 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2008/94 irányelv célja a munkavállalók védelme munkáltatójuk fizetésképtelensége esetén. Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése szerint az irányelvet a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, ugyanezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében fizetésképtelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni. Az említett irányelv 3. cikkének első bekezdése előírja a tagállamok számára, hogy hozzanak létre egy olyan intézetet, amely biztosítja az érintett munkavállalók fennálló követeléseinek teljesítését. Ugyanezen irányelv 8. cikke előírja, hogy a tagállamok biztosítják, hogy a törvényileg előírt nemzeti szociális biztonsági rendszereken kívüli, foglakoztatási és foglalkoztatásközi kiegészítő ellátórendszerek előírásai szerinti, az öregségi ellátásra vonatkozó, már megszerzett jogosultságaik tekintetében megteszik a szükséges intézkedéseket a munkavállalók érdekeinek védelmében. Ez utóbbi rendelkezést úgy értelmezték, hogy a védelem minimális szintjének tiszteletben tartása érdekében a korábbi munkavállaló munkáltatójának fizetésképtelensége esetén a valamely szakmai kiegészítő ellátórendszerben megszerzett jogosultságai szerinti öregségi ellátásainak legalább felét meg kell kapnia (lásd: 2019. december 19-i Pensions-Sicherungs-Verein ítélet, C-168/18, EU:C:2019:1128, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a 2008/94 irányelv a címzettjeire, azaz a tagállamokra és tárgyi hatályára tekintettel nyilvánvalóan nem alkalmazható a jelen ügyben.

109 Ezenkívül, a felperesek állításával ellentétben, a 2008/94 irányelvnek nem az a célja, hogy meghatározza a nyugdíjak összege csökkentésének maximális szintjét, hanem az, hogy a munkavállalóknak a fizetésképtelen munkáltatóval szembeni védelmére vonatkozó tagállami kötelezettség keretében létrehozza a kiegészítő nyugdíjrendszer alapján járó ellátásokra vonatkozó olyan garanciarendszert, amelynek ezen ellátások legalább 50%-át fedeznie kell.

110 Egyébiránt, amint arra a Parlament hivatkozik, a tulajdonhoz való alapvető jog lényeges tartalma nem határozható meg az uniós jogalkotó által elfogadott, és az uniós bíróság által a munkajog területén a védelem harmonizált szintjének meghatározása érdekében értelmezett szabályokra tekintettel. Az uniós jogalkotó ugyanis dönthet úgy, hogy olyan szabályozást fogad el, amely az érintett személyek számára az alapvető jogok tiszteletben tartásából eredő minimális védelmi szintet meghaladó védelmet biztosít.

111 Következésképpen, és még ha el is ismerjük – amit a Parlament a tárgyaláson vitatott –, hogy az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegének a 2023. évi határozatban megállapított 50%-os csökkentését a 2008/94 irányelv 8. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlat ösztönözte, ez az ítélkezési gyakorlat nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az 50%-ot meghaladó mértékű csökkentés megfosztaná lényegétől a tulajdonhoz való alapvető jog lényeges tartalmát a kiegészítő nyugdíj területén.

112 Másodszor, a tulajdonhoz való jog lényeges tartalma, amely a nyugdíjhoz való jogból áll, nem határozható meg sem az ÖKNYR-nek fizetendő hozzájárulásoknak a képviselők és a Parlament közötti felosztására, sem pedig a Parlamentnek az alap hiányáért való felelősségére vonatkozó állítólagos kötelezettségvállalására tekintettel. E kérdések ugyanis az ÖKNYR finanszírozására vonatkoznak, és ennélfogva különböznek az e rendszer szerinti nyugdíjhoz való jog tiszteletben tartására vonatkozó kérdéstől.

113 Harmadszor, a Törvényszék megállapítja, hogy a 2023. évi határozat hatálybalépését követően a nyugdíjak havi összege az öt, tíz, illetve tizenöt éven keresztül járulékot fizető kedvezményezettek esetében körülbelül 900 euró, 1800 euró, illetve 2700 euró összeget tesz ki. Noha kétségtelen, hogy ezek az összegek jelentős, 50%-os csökkentésből erednek, a különböző járulékfizetési időszakokra tekintettel nem elhanyagolhatók.

114 Így az ügy sajátos körülményeire és azon ítélkezési gyakorlatra tekintettel, amely szerint a Charta 17. cikkének (1) bekezdését nem lehet úgy értelmezni, hogy az meghatározott összegű nyugdíjra jogosít (lásd a fenti 99. pontot), a felperesek nem bizonyították, hogy az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegének a 2023. évi határozattal a fenti 103. pontban említett arányban történő csökkentése megfosztaná lényegétől a nyugdíjhoz való jogot, és így megkérdőjelezné a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát.

115 Következésképpen az első kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

### *c) A tulajdonhoz való jog aránytalan megsértésére alapított, második kifogásról*

116 A felperesek azt állítják, hogy a 2023. évi határozat legalábbis sérti a Charta 52. cikke (1) bekezdésének második mondatát, mivel aránytalanul sérti a tulajdonhoz való jogot.

117 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve – amely az uniós jog egyik általános elvét képezi – megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai alkalmasak legyenek a szóban forgó szabályozás által kitűzött jogszerű célok elérésére, és ne haladják meg az e célok eléréséhez szükséges mértéket, beleértve, hogy amennyiben választás kínálkozik több alkalmas intézkedés között, a kevésbé korlátozó intézkedéshez kell fordulni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2022. február 16-i Magyarország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-156/21, EU:C:2022:97, 340. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

118 Ami a fenti 117. pontban említett feltételek tiszteletben tartásának bírósági felülvizsgálatát illeti, az ÖKNYR kialakítása terén már megállapítást nyert, hogy tekintettel a Parlament rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkörre, csak a meghozott intézkedésnek az általa elérendő célhoz képest nyilvánvalóan alkalmatlan jellege érintheti az ilyen intézkedés jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: 2013. március 13-i Inglewood és társai kontra Parlament ítélet, T-229/11 és T-276/11, EU:T:2013:127, 71. pont; 2021. szeptember 15-i Ashworth és társai kontra Parlament ítélet, T-720/19–T-725/19, nem tették közzé, EU:T:2021:580, 97. pont).

119 Így nem az a kérdés, hogy a 2023. évi határozattal elfogadott intézkedések voltak-e az egyetlenek vagy a lehető legjobbak, hanem az, hogy azok nyilvánvalóan alkalmatlanok voltak-e a Parlament által elérni kívánt célokra (lásd ebben az értelemben: 2019. december 3-i Cseh Köztársaság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-482/17, EU:C:2019:1035, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

120 Annak meghatározása érdekében, hogy a 2023. évi határozat tiszteletben tartja-e az arányosság elvét, először is meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó intézkedések jogszerű célokat követnek-e, másodszor, hogy ezek az intézkedések alkalmasak-e ezen célok elérésére, harmadszor, hogy nem haladják-e meg nyilvánvalóan az e célok eléréséhez szükséges mértéket, negyedszer pedig, hogy arányosak-e ezen célokkal, amennyiben a szóban forgó különböző érdekek közötti megfelelő egyensúlyból erednek.

*1) A jogszerű célok fennállásáról*

121 Noha a felperesek elismerik, hogy a 2023. évi határozat általános érdekű célt követ, vitatják e célkitűzés jogszerűségét.

122 A 2023. évi határozat (1), (2) és (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a meghozott intézkedések célja az alap „rendkívül kényes” pénzügyi helyzetére, különösen a „rendkívül súlyos” likviditási problémáira és a biztosításmatematikai hiányára tekintettel az alap rövid távú védelme volt, az ÖKNYR jelenlegi és jövőbeli kedvezményezettjei érdekében, valamint az európai adófizetőkre gyakorolt hátrányos következmények elkerülése vagy legalábbis azok mértékének csökkentése.

123 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mivel az alap felelős a kiegészítő nyugdíjaknak a volt képviselők részére történő kifizetéséért (lásd a fenti 9. pontot), annak védelme, még rövid távon is, jogszerű célnak minősül.

124 Emlékeztetni kell arra is, hogy az ÖKNYR eredetileg biztosításmatematikai számításon alapult, amelynek keretében a tagok és a Parlament összes éves hozzájárulásának főszabály szerint fedeznie kellett az ugyanabban az évben megszerzett teljes nyugdíjjogosultságot, és e hozzájárulások egyharmadát a tagok, kétharmadát pedig a Parlament fizette (lásd a fenti 8. pontot). Kétségtelen, hogy az alap pénzügyi egyensúlyának elvét a képviselők statútumának és az azokra vonatkozó végrehajtási intézkedéseknek a hatálybalépése veszélyeztette, mivel – bizonyos kivételekkel – megszűnt az alap hozzájárulások útján történő finanszírozása. Ez nem változtat azon, hogy míg a Parlament az ÖKNYR finanszírozásának kétharmadához hozzájárult, a jelentős biztosításmatematikai hiánynak a Parlament általi – akár csak részleges – fedezése növelheti az e rendszerből az európai adóalanyokra háruló pénzügyi terhet. Márpedig az alap hiányához kapcsolódó, ezen adóalanyokat érő negatív következmények csökkentése jogszerű célnak minősül (lásd analógia útján: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 112. pont).

125 Következésképpen a 2023. évi határozatban kitűzött célok jogszerűek voltak, és megfeleltek a Parlament alapot érintő likviditási problémákkal és az alap biztosításmatematikai hiányának mértékével kapcsolatos aggályainak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2021. szeptember 15-i Ashworth és társai kontra Parlament ítélet, T-720/19–T-725/19, nem tették közzé, EU:T:2021:580, 100. pont).

126 A 2023. évi határozat által követett célok jogszerűségét nem kérdőjelezik meg a felperesek azon érvei, amelyek szerint a Parlament igyekezett mentesíteni magát a felelőssége alól.

127 Egyrészt ugyanis a felperesek megalapozatlanul állítják, hogy a 2023. évi határozat sérti a 2009. április 1-jén tett kötelezettségvállalás hatályát (lásd a fenti 67. pontot).

128 Másrészt a felperesek a Parlamentnek az alap pénzügyi helyzetében fennálló felelősségére hivatkoznak, azzal az indokkal, hogy nem írt elő biztosításmatematikai egyensúly helyreállítását célzó mechanizmust, és nem fogadott el olyan intézkedéseket sem, amelyek főszabály szerint ellensúlyoznák azt, hogy a képviselők statútumának hatálybalépését követően megszűnt az alap finanszírozása.

129 Kétségtelen, hogy az ügy irataiból, különösen az elnökségi ülések jegyzőkönyveiből kitűnik, hogy noha az alap finanszírozásával kapcsolatos problémák bebizonyosodtak, különösen a képviselők statútumának elfogadását és a 2007/2008-as pénzügyi válságot követően, csak olyan intézkedéseket fogadtak el, amelyek elégtelenségét megállapították. A Parlamentnek az alap pénzügyi helyzetének a megfelelő egyensúly helyreállítására irányuló intézkedések hiánya miatti romlásával kapcsolatos esetleges felelőssége azonban nem foszthatja meg a Parlamentet attól a lehetőségtől, hogy fellépjen az állami kiadások csökkentése és az alap védelme érdekében, és nem teszi ezeket a célkitűzéseket jogszerűtlenné sem.

130 Következésképpen a felperesek nem vonhatják kétségbe a 2023. évi határozat alapjául szolgáló érdekek jogszerűségét.

*2) Az intézkedéseknek a kitűzött célok elérésére való alkalmasságáról*

131 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2023. évi határozat célja az alap rövid távú megőrzése és a hiány európai adófizetőkre gyakorolt következményeinek korlátozása.

132 Márpedig a 2023. évi határozat értelmében az alap eszközei 2022 végén 52,8 millió eurót tettek ki, míg a folyósítandó nyugdíjak összegének 2030-ig évi 22 és 23 millió euró között kellett lennie. A 2023. évi határozat következésképpen megállapítja, hogy az alap 2024-ben kimerülhet, és az legkésőbb 2025-ben ki is merül, mintegy 310 millió euró összegű, finanszírozás nélküli biztosításmatematikai hiánnyal. Ezeket a nem vitatott számadatokat a 2022. december 31-i éves beszámoló is megerősíti.

133 A 2023. évi határozat szerint a nyugdíjak összegének 50%-os csökkentése és naprakésszé tétele megszüntetésének 181,4 millió euró, illetve 40,4 millió euró megtakarítást kellene eredményeznie. Az alap kötelezettségei így 362,7 millió euróról 139 millió euróra csökkennének. Ezen intézkedések a nyugdíjkorhatár emeléséből eredő kétmillió eurós megtakarítással együtt azzal a hatással járnak, hogy két vagy három évvel meghosszabbítják az alap élettartamát, és biztosításmatematikai hiányát 310 millió euróról 86 millió euróra csökkentik.

134 Emlékeztetni kell arra is, hogy az Elnökség úgy határozott, hogy a szóban forgó intézkedéseket átmeneti szabályozás bevezetése nélkül kell alkalmazni, mivel – tekintettel az ÖKNYR finanszírozási problémáinak súlyosságára és az alap likvid eszközei nagyon közeli kimerülésének kockázatára – egy ilyen rendszer bevezetése nagymértékben veszélyeztethetné ezen intézkedések várható pénzügyi hatásait.

135 Végeredményben a tárgyaláson megállapítható volt, hogy a 2023. évi határozat ténylegesen meghosszabbította az alap élettartamát, amely eszközeinek a Parlament véleménye szerint 2026 decemberéig ki kell merülniük.

136 E tényezőkből kitűnik, hogy a 2023. évi határozattal elfogadott intézkedések nyilvánvalóan alkalmasak a kitűzött célok elérésére.

*3) Az intézkedések szükségességéről és arányosságáról*

137 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a 2023. évi határozat olyan módon sértette a tulajdonhoz való jogot, amely nem volt szükséges, és nem a különböző fennálló érdekek egymással szembeni mérlegeléséből eredt.

138 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a Parlament az Elnökségén keresztül a szigorúan szükséges mértékre korlátozta-e az ÖKNYR felperesekhez hasonló kedvezményezettjeinek tulajdonhoz való jogába történő beavatkozást abban az értelemben, hogy a kitűzött célokat nem lehetett észszerűen elérni ugyanolyan hatékonyan más, e jogot kevésbé sértő eszközökkel, valamint hogy megfelelő egyensúlyt teremtett-e a követett általános érdek követelményei és az említett kedvezményezettek tulajdonhoz való joga között. E vizsgálat során a következő tényezőket kell figyelembe venni.

139 Először is, a 2023. évi határozat (2) és (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az Elnökség különböző lehetséges megoldásokat és intézkedéseket vett számításba az alap likviditási problémáinak orvoslására és biztosításmatematikai hiányának csökkentésére, többek között az elfogadottaknál „kevésbé drákói” intézkedéseket. Ezeket az alternatív intézkedéseket azonban elutasították azzal az indokkal, hogy azok az alap pénzügyi nehézségeinek mértéke miatt nem voltak elegendőek.

140 Az Elnökség 2023. április 17-i és május 22-i üléseinek jegyzőkönyvéből, valamint a Parlament főtitkárának az elnökségi eszmecserék alapjául szolgáló feljegyzéseiből ugyanis kitűnik, hogy eredetileg több lehetőséget vettek számításba – amelyek végül kettőre csökkentek --, nevezetesen a 2023. évi határozatban elfogadott lehetőséget, és egy másikat, amely a nyugdíjak összegének 50%-os csökkentésére irányult, a rendszer egyéb paramétereinek módosítása nélkül. Értékelték az egyes opciókhoz kapcsolódó jogi kockázatokat, valamint a biztosításmatematikai hiányra és az alap élettartamára gyakorolt hatásukat, és az Elnökség a „legambiciózusabb” opció mellett foglalt állást.

141 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2023. évi határozat nem az alap biztosításmatematikai hiányának elszámolásához vezet, hanem e hiány ebből következő, 310 millió euróról 86 millió euróra történő csökkenéséhez. A tárgyaláson feltett kérdésekre válaszolva a Parlament lényegében jelezte, hogy az ÖKNYR reformjának célja e hiány összegének jelentős csökkentése, anélkül hogy meghatároznák az elérendő konkrét összeget. Hozzátette, hogy az említett hiány csökkentésének mértékét különösen a nyugdíjak összege csökkentésének azon mértékére tekintettel határozták meg, amelyet a Bíróság ítélkezési gyakorlatára tekintettel elfogadhatónak ítélt.

142 Másodszor, a 2023. évi határozat (6) preambulumbekezdése utal arra, hogy az Elnökség figyelembe vette az ÖKNYR alapján egyénileg kifizetett nyugdíjak teljes összege és a kedvezményezettek egyéni hozzájárulásainak teljes összege közötti arányt. Így az alapba befektetett minden egyes euró után az utóbbiak átlagosan 4,7 eurót kaptak, 16%-uk esetében ez az összeg 14,3 euróra emelkedett.

143 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy 2023. június 30-ig a nyugdíj összege minden egyes járulékfizetési év után az Európai Unió Bírósága bírói illetménye 40%-ának megfelelő alap 3,5%-a volt, amelynek minimális összege ezen alap 10,5%-ának, maximális összege pedig ezen alap 70%-ának felelt meg. A Parlament főtitkárának 2023. április 12-i feljegyzéséből kitűnik, hogy az említett alap 2022. évi naprakésszé tételét követően a nyugdíj havi összege azon kedvezményezettek esetében, akik öt, tíz, illetve tizenöt éven keresztül fizettek járulékot, körülbelül 1700 eurót, 3400 eurót, illetve 5100 eurót tett ki.

144 Harmadszor, a Parlament főtitkárának 2023. május 12-i feljegyzéséből kitűnik, hogy a szóban forgó intézkedéseket a tagok azon lehetőségével együtt vették számításba, hogy kérjék az ÖKNYR visszavonását, és a nyugdíj egyszeri és végleges átalányösszeg formájában történő kifizetését. Ezt a lehetőséget, amely az ÖKNYR még nem nyugdíjas tagjai javára már létezett, valamennyi tagra

kiterjesztették, és előírták, hogy a fent említett átalányösszeg lényegében a képviselő vagy volt képviselő által fizetett egyéni hozzájárulások 20%-kal növelt összege és a már megkapott nyugdíjak összege közötti különbségnek felel meg. Ez az intézkedés olyan összefüggésbe illeszkedik, amelyben a nyugdíjak összegének a 2023. évi határozatban előírt csökkentése jellegénél fogva erőteljesebben érinti azokat a személyeket, akik még nem nyugdíjasok, vagy akiknek részére röviddel a 2023. évi határozat elfogadása előtt kezdték meg a nyugdíj folyósítását. E határozat (7) preambulumbekezdése szerint lényegében ez utóbbiak inkább elhagyhatják a rendszert, tekintettel az alap jövőjét érintő módosításokra és bizonytalanságokra.

145 Negyedszer, a 2023. évi határozat tartalmaz egy „bizonytalansági záradéknak” vagy „veszélyességi záradéknak” is nevezett „előreláthatatlansági záradékot”, amely szerint a kedvezményezett nyugdíjemelés iránti kérelmet nyújthat be, ha igazolja, hogy az ÖKNYR alapján járó nyugdíj összegének csökkentését követően a szegénységi küszöb alatt él.

146 E körülmények összességére tekintettel a következőket kell megállapítani.

147 Először is, ami magát a jelen lévő különböző érdekek egymással szembeni mérlegelésének fennállását illeti, a 2023. évi határozat (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a szóban forgó intézkedéseket többek között az ÖKNYR jelenlegi vagy jövőbeli kedvezményezettjeinek érdekeit figyelembe véve azonosították, és hogy egyéb, e rendszer kedvezményezettjeinek tulajdonhoz való jogát kevésbé sértő intézkedéseket vettek számításba. Egyébiránt a 2023. évi határozat nem szünteti meg az alap biztosításmatematikai hiányát. E határozat e hiány egy részét a Parlament költségvetésére, következésképpen pedig az európai adófizetőkre háruló teherként tartja fenn.

148 Ebből következik, hogy a 2023. évi határozat szükségszerűen a fennálló érdekek, azaz egyrészt az ÖKNYR kedvezményezettjeinek, másrészt pedig az európai adófizetők érdekeinek egymással szembeni mérlegeléséből ered. Következésképpen a felperesek megalapozatlanul állítják, hogy a Parlament teljes mértékben és mindenképpen elmulasztotta egymással szemben mérlegelni a költségvetési érdekeken kívül fennálló egyéb érdekeket.

149 Másodszor, a fennálló különböző érdekek egyensúlyának eredményét illetően meg kell állapítani, hogy a szóban forgó intézkedések jelentős pénzügyi következményekkel járnak a felperesek számára. Jelentősen csökkentik ugyanis azon nyugdíjak összegét, amelyeket ez utóbbiak 2023. június 30-ig kaptak az ÖKNYR alapján. Ez a csökkentés átmeneti szabályozás hiányában is váratlan.

150 E tekintetben a Törvényszék egyrészt úgy ítéli meg, hogy az a körülmény, hogy az ÖKNYR egy önkéntes kiegészítő nyugdíjrendszer, fontos tényező a szóban forgó intézkedések arányosságának értékelése során. Mivel ugyanis az ÖKNYR-hez való csatlakozás nem kötelező, e rendszer alapján a volt parlamenti képviselőknek csak egy része részesül nyugdíjban. Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy az ÖKNYR alapján járó nyugdíj nem az egyetlen olyan nyugdíj, amelyet azon évek tekintetében kaptak, amelyek során a felperesek járulékot fizettek az említett rendszerbe. Ezen évek tekintetében ez utóbbiak a KKJ-szabályzat III. melléklete alapján (lásd a fenti 7. pontot) vagy a tagállamok által folyósított és adott esetben a Parlament által kiegészített nyugdíjat, vagy a Parlament által folyósított nyugdíjat kapják. Végeredményben azok a felperesek, akiket a hetedik parlamenti ciklustól (2009–2014) újraválasztottak, a képviselők statútuma szerinti nyugdíjat is kapnak a Parlamenttől.

151 Ebben az összefüggésben a fakultatív kiegészítő nyugdíj – akár jelentős – csökkentése a tulajdonhoz való jog megsértését illetően nem ugyanolyan terjedelmű, mint az alapnyugdíj csökkentése, amely a kedvezményezett megélhetéséhez szükséges eszközöket biztosítani hivatott helyettesítő jövedelemnek minősül, és amely a kedvezményezett által kapott egyetlen nyugdíjnak bizonyulhat.

152 Másrészt, amint arra a Parlament rámutatott, a nyugdíjak összege csökkentésének mértéke összevethető a tagok által fizetett járulékokból eredő befektetés jövedelmezőségével, azaz az egy befektetett euróra jutó átlagosan 4,7 euró hozam jövedelmezőségével (lásd a fenti 142. pontot). Egyébiránt az a lehetőség, hogy az ÖKNYR alapján járó nyugdíjat egyszeri és végleges átalányösszeg formájában fizetik ki, biztosítja, hogy – ha azt perben érvényesítik – a tagok legalább az általuk befizetett járulékoknak megfelelő összeg 20%-kal növelt értékét kapják vissza. Azt is meg kell állapítani, hogy a 2023. évi határozat nem eredményezi a nyugdíjak névleges összegének olyan szintre való csökkentését, amely a megbízatás időtartamára és a befizetett járulékok összegére tekintettel nyilvánvalóan észszerűtlen lenne.

153 A szóban forgó intézkedéseknek a felperesek tulajdonhoz való jogára gyakorolt következményeit a költségvetési megszorításokkal és az ÖKNYR különböző reformjainak – köztük a 2023. évi határozatnak – az előkészítő munkálatai során többször megállapított azon igénnyel szemben mérlegelték, hogy az Unió pénzügyei tekintetében felelős határozatot kell elfogadni.

154 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az Alap nehézségei többek között a 2002-es és a 2007/2008-as pénzügyi válságból erednek. A Parlament által a tárgyaláson megerősített információk szerint ez utóbbi válságot követően az alap 60 millió euró veszteséget könyvelt el. Márpedig, amint azt a Parlament főtitkára a 2023. április 12-i feljegyzésben jelezte, e válság következtében több nemzeti nyugdíjrendszert, köztük az alapnyugdíjrendszereket is reformálni kellett. Azt is meg kell állapítani, hogy számos tagállamnak olyan jogszabályi reformokat kellett elfogadni, amelyek a szóban forgó rendszer, sőt az általános költségvetés pénzügyi egyensúlyának megőrzése vagy helyreállítása céljából csökkentették az esedékes nyugdíjak összegét. Az ilyen megállapítás szükségszerűen bizonyos súllyal bír a szolidaritás jellemezte társadalomban – amint azt az EUSZ 2. cikk hangsúlyozza (2025. február 25-i Sąd Rejonowy w Białymstoku és Adoreikė ítélet, C-146/23 és C-374/23, EU:C:2025:109, 71. pont), és olyan összefüggésben, amelyben az ÖKNYR-t már a Parlament, tehát az európai adóalany finanszírozta kétharmad részben (lásd a fenti 124. pontot).

155 Azt is meg kell állapítani, hogy kétségtelen, hogy az ÖKNYR-nek fizetett hozzájárulások finanszírozását illetően a tagok és a Parlament közötti felosztási kulcsot fel lehetett volna használni a hiánynak a Parlament költségvetése által viselendő részének meghatározásához. Mindazonáltal a Parlament széles mérlegelési jogkörrel rendelkezett (lásd a fenti 118. pontot). Így az arányosság elvének tiszteletben tartása mellett szabadon határozhatott más megosztásról az alap biztosításmatematikai hiányának viselését illetően.

156 A fentiek összességére figyelemmel meg kell állapítani, hogy a 2023. évi határozat tárgyát képező intézkedések – az ÖKNYR kedvezményezettjeinek tulajdonjogára gyakorolt jelentős hatásaik ellenére – nem e kedvezményezettek érdekei és a szóban forgó költségvetési érdekek közötti nyilvánvalóan alkalmatlan arbitrázs eredményei.

157 A fentiekre tekintettel el kell utasítani a második kifogást, következésképpen el kell utasítani a 2023. évi határozat jogellenességére vonatkozó, arra alapított kifogást, hogy e határozat sérti a tulajdonhoz való jogot.

### *4. A harmadik és a negyedik részről, amennyiben azok a 2023. évi határozat amiatti jogellenességére vonatkozó kifogáson alapulnak, hogy az sérti a parlamenti függetlenség biztosításának elvét és az egyenlő bánásmód elvét*

158 A felperesek azt állítják, hogy a Parlament elmulasztotta annak értékelését, hogy az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegének a 2023. évi határozattal történő csökkentése milyen hatást gyakorol a parlamenti függetlenség biztosításának általános elvére – amely magában foglalja a pénzügyi függetlenséget –, valamint az egyenlő bánásmód elvére. Márpedig véleményük szerint az említett elveket megsértették, figyelembe véve e csökkentés mértékét és a képviselők statútuma szerinti nyugdíjra vonatkozó hasonló intézkedések elmaradását.

159 A Parlament vitatja a felperesek érvelését.

#### *a) A parlamenti függetlenség biztosítása elvének megsértésére alapított kifogásról*

160 Azon képviselők függetlenségének – ideértve a pénzügyi függetlenséget is – biztosítása, akik a nép képviselőiként a nép általános érdekét hivatottak szolgálni, a minden demokratikus parlamenti képviseleti rendszerben benne rejlő általános elvnek minősül (lásd: 2018. március 7-i Gollnisch kontra Parlament ítélet, T-624/16, nem tették közzé, EU:T:2018:121, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A képviselő függetlenségét biztosító megfelelő pénzbeli juttatás biztosítása nem korlátozható kizárólag a mandátum időtartamára. Többek között nyugdíjat kell előírnia azon időtartam függvényében, amely alatt a képviselő a Parlament tagja volt (2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 59. pont). Így azzal a céllal, hogy biztosítsák a minimális biztosítási fedezetet, különösen az olyan tagállamokból érkező képviselők számára, ahol a képviselők tekintetében előírt nyugdíjrendszer nem megfelelő, az ÖKNYR azon jogi rendelkezések részét képezi, amelyek célja, hogy – általános érdekből – biztosítsa a képviselők anyagi függetlenségét (lásd ebben az értelemben: 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 59. és 60. pont).

161 A jelen ügyben a felperesek először is azt állítják, hogy a Parlament a 2023. évi határozat elfogadását megelőzően nem vizsgálta, hogy a nyugdíjak összegének csökkentése sérti-e a parlamenti képviselők függetlensége biztosításának általános elvét.

162 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a 2023. évi határozat (6) preambulumbekezdése pontosítja, hogy az abban foglalt intézkedéseket többek között az ÖKNYR jelenlegi vagy jövőbeli kedvezményezettjeinek érdekeit figyelembe véve határozták meg. Ugyanezen preambulumbekezdés megállapítja, hogy a „kevésbé drasztikus” intézkedéseket megvizsgáltak, de azokat mint elégteleneket elutasították. Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a 2023. évi határozat rendelkezik azon volt képviselők nyugdíja növelésének lehetőségéről, akik az ÖKNYR alapján járó nyugdíj összegének csökkentését követően nehéz helyzetben vannak, valamint lehetőséget biztosít számukra arra, hogy az ÖKNYR visszavonását, és a nyugdíj egységes és végleges átalányösszeg formájában történő kifizetését kérjék.

163 Ebben az összefüggésben az a körülmény, hogy a 2023. évi határozat nem említi kifejezetten a parlamenti függetlenség biztosítását, nem jelenti azt, hogy a Parlament azt nem vette figyelembe az „ÖKNYR kedvezményezettjeinek érdekei” tágabb fogalma révén.

164 Másodszor a felperesek lényegében azt állítják, hogy a megfelelő nyugdíj biztosítása arra irányul, hogy megtörje a képviselők mandátumuk gyakorlása során való kondicionálását, és hogy ezt a célt figyelmen kívül hagyták, mivel a nyugdíjak összege csökkentésének mértéke azt eredményezi, hogy

a nyugdíjak szintje nem megfelelő. Azzal érvelnek, hogy a Parlament nem csökkentette hasonló módon a képviselők statútuma szerinti nyugdíj összegét, hanem a 2023. évi határozat – amennyiben elismeri, hogy az ilyen csökkentés megengedett –, megnyitja az utat e csökkentés előtt.

165 Márpedig egyrészt a felperesek nem igazolják, hogy a nyugdíj összegének a 2023. évi határozattal történő csökkentése mennyiben vezetne elégtelen nyugdíj nyújtásához, amelyből a parlamenti függetlenség biztosítása elvének megsértése következne. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ÖKNYR alapján megszerzett nyugdíj kiegészítő nyugdíj, amely kiegészíti vagy a tagállamok által folyósított nyugdíjat, és adott esetben azt kiegészíti a Parlament, vagy a Parlament által a KKJ-szabályzat III. melléklete alapján folyósított nyugdíjat (lásd a fenti 7. pontot), és az e rendszerhez való csatlakozás nem volt kötelező.

166 Másrészt az a körülmény, hogy a Parlament nem fogadott el a képviselők statútuma szerinti nyugdíj csökkentésére irányuló hasonló intézkedést, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a 2023. évi határozat sérti a parlamenti függetlenség biztosításának elvét.

167 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról.

### *b) Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogásról*

168 Az egyenlő bánásmód elve akkor sérül, ha személyek két csoportját, amelyek ténybeli és jogi helyzete között nincs lényeges különbség, eltérő bánásmódban részesítenek, vagy ha eltérő helyzeteket azonos módon kezelnek (2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 102. pont).

169 A jelen ügyben a felperesek szerint lényegében az a tény, hogy a 2023. évi határozat jelentősen csökkenti az ÖKNYR alapján járó nyugdíjak összegét a Parlament költségvetésének tehermentesítése, és ennélfogva az európai adófizetők védelme érdekében, miközben a képviselők statútuma szerinti nyugdíj tekintetében nem hoztak hasonló intézkedést, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére utal, amelyet e határozat elfogadása előtt nem vizsgáltak.

170 Márpedig, amint arra maguk a felperesek is rámutatnak, a Bíróság már kimondta, hogy tekintettel a képviselők statútuma szerinti nyugdíjrendszer és az ÖKNYR közötti különbségekre, mivel az előbbi kötelező és kizárólag az uniós költségvetést terheli – ellentétben az utóbbival –, a köztük lévő különbségek fennállása önmagában nem vonja maga után az egyenlő bánásmód elvének megsértését, függetlenül az e két nyugdíjrendszer közötti esetleges hasonlóságoktól (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 105. pont). A felperesek állításával ellentétben az a körülmény, hogy ezt az értékelést a Bíróság a fenti 76. pontban említett 2018. december 10-i határozat jogszerűségének vizsgálata keretében végezte el, amely határozat csak azokra a nyugdíjakra vonatkozott, amelyek a hatálybalépésének időpontjában még nem voltak esedékesek, nem teszi azt alkalmazhatatlanná a jelen ügyben, mivel az az ÖKNYR és a képviselők statútuma szerinti nyugdíjrendszer közötti általános különbségeken alapul.

171 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról.

172 Ebből következik, hogy el kell utasítani a 2023. évi határozattal szembeni, arra alapított jogellenességi kifogást, hogy az sérti a parlamenti függetlenség biztosításának elvét és az egyenlő bánásmód elvét.

173 A fentiek összességére tekintettel a kereseteket el kell utasítani.

## IV. A költségekről

174 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

175 A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell az utóbbi részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék a kereseteket elutasítja.**

**2) A Törvényszék Enrique Barón Crespót és a mellékletben megnevezett többi felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Marcoulli Schwarcz Madise

Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. december 17-i nyilvános ülésen.

Aláírások